Lova synger for Majken

Mor og far

Denne bog tilhører

_____

Velkommen til denne eksempelbog! Den er lavet præcis, som din egen bliver, ud fra de billeder og valg, der vises ved siden af, og den viser, hvordan en fortælling fra Saga til dig kan se ud. Bladr, læs, og forestil dig dit barn som helten i sit eget eventyr.

Det er aftenen før lucia. I morgen skal Lova gå forrest i luciaoptoget derhjemme med lyskransen på hovedet. Nu står hun på tæppet i stuen i hvid kjole og rødt bånd. Foran hende sidder Majken på sin gule pude. Det er kun katten, der lytter.

Lova trækker vejret ind. Hun kan sangen. Alligevel kommer stemmen ud som en bitte, bitte hvisken. »Jeg synger for Majken«, tænker hun. Ved hendes fødder glimter et langt sølvglimmer fra lyskransen. Majkens knurhår rykker sig.

Lova sætter lyskransen på hovedet. Fem små elektriske lys tændes med et blødt skær. En sølvtråd har sat sig fast ved kanten, og Lova prøver at pille den løs.

Majken ser, hvordan tråden dirrer. Den blinker. Den svinger næsten som en musehale. Lova prøver den første linje igen, endnu mere stille end før. »Jeg synger for Majken«, tænker hun. Så farer en stribet pote frem. Og i næste øjeblik siger det svusj!

Majken har fanget glimmeret. Lyskransen følger med, hele vejen hen over tæppet. Katten løber så hurtigt, at de fem små lys hopper og blinker.

»Min lyskrans!« råber Lova. Hun løber efter. Majken drejer ind i soveværelset og forsvinder ind under sengen. Lova standser ved døren. Måske løb Majken for at slippe for at høre den der bittesmå sang? Under sengen lyser to grønne øjne. Og fem små lys blinker længere inde.

Under sengen lugter der af støv, træklodser og en forsvundet strømpe. Lova lægger sig på maven og rækker hånden ind. »Majken, kom nu. Det er ikke en kattehat.«

Majken dutter til sølvtråden. Pote. Pote. Pote. Så bakker hun længere ind med lyskransen. Lova hører en raslen, ser en hale forsvinde og mumler: »Jeg synger for Majken.« Hun har lyst til at råbe. Men det gør hun ikke. Ikke endnu.

Pludselig skyder Majken ud under sengen og farer op på bogreolen. Hun lander lige mellem billedbøgerne og den flettede kurv.

»Ikke bogreolen også!« siger Lova. Hun henter sin lille skammel og træder op. Lyskransen sidder skævt over Majkens ører. Katten fanger glimmeret igen, pote-pote-pote, som om hun har et meget vigtigt job. Lova når næsten frem. Så hopper Majken ned på den anden side og løber mod klædeskabet.

I klædeskabet lugter der af uld, regnjakke og Lovas hue med kvast. Majken sidder oven på tørklæderne. Lyskransen er gledet ned over hendes skuldre, og glimmeret er et perfekt legetøj.

»Det er min tur til at have lyskransen på«, siger Lova. Hun jager forsigtigt rundt mellem bøjlerne. Majken smutter mellem hendes fødder. Uden at tænke over det synger Lova: »Majken, Majken, kom frem nu!« Stemmen hopper mellem vintertøjet. Katten standser op, men kun et øjeblik. Så springer hun ud i entréen.

Hoveddøren står på klem. Udenfor ligger den lille trappe hvid af ny sne. Majken springer ud med glimmeret og lyskransen.

»Vent!« siger Lova. Far står lige ved døren, mens hun tramper fødderne ned i sine små støvler. Så går hun bare ud på det øverste trin. Der sidder Majken med halen omkring poterne. Lova synger højt ud i den kolde luft: »Majken, vent på mig!«

Så bliver der helt stille. Majken bliver siddende midt på trappen. Ørerne peger fremad. Lyskransen ligger i sneen ved siden af hende.

Lova står med åben mund. Hun har sunget højt. Rigtig højt. Hun prøver med en linje mere, langsomt denne gang. Majken blinker ikke. Hun lytter. Lova tager lyskransen op af sneen og holder den tæt ind til maven. Så begynder hun at synge hele vejen ind igen.

Indenfor tørrer Lova snefnuggene af lyskransen med et viskestykke. Hun løsner glimmeret forsigtigt. Majken sidder ved siden af stolen og ser på uden at røre så meget som en pote.

På bordet dufter der varmt af luciaboller og krydret af peberkager. Lova tager en bolle og ser på katten. »Når det begynder at flagre i maven i morgen«, hvisker hun, »så synger jeg for Majken. Først inde i hovedet.« Majken blinker langsomt.

Luciamorgenens vinduer er mørkeblå, selv om morgenen snart kommer. Lova trækker den hvide kjole over hovedet og binder det røde bånd. Så sætter hun lyskransen på plads. Fem små lys tændes.

Majken sidder på bænken i entréen og følger hver eneste bevægelse. Lova øver ikke med munden. Hun tænker bare ordene, roligt og langsomt: Jeg synger for Majken. I køkkenet står luciabollerne allerede fremme. Der venter luciaoptoget.

Huset er stille, næsten som om gulvet og dørene også lytter. Lova går gennem entréen. De små lys i kransen lyser foran hende. Fra køkkenet kommer duften af varm kaffe, safran og peberkager.

Ved døråbningen har Lovas fødder mest lyst til at stå stille. Hun husker to grønne øjne under sengen. Hun husker poten på bogreolen, tørklæderne i klædeskabet og sneen på trappen. Jeg synger for Majken, siger hun stille inde i sig selv. Så går hun ind.

Lova åbner munden. Først kommer en tone. Så en til. Så kommer ordene, klare og varme, og de fylder køkkenet helt hen til vinduet.

Majken sidder i vindueskarmen. Hun har ikke noget glimmer i poterne nu. Kun ørerne fremad og øjnene på Lova. Udenfor glimter sneen svagt. Indenfor dufter der af safranbolle, og de fem små lys skinner over Lovas hår. Sangen fortsætter, linje efter linje.

Da den sidste tone bliver hængende, bliver der stille et lille øjeblik. Lova ser mod vinduet. Majken lægger hovedet på skrå, præcis som på snetrappen.

Lova smiler til sit allerbedste publikum. »Én gang til?« Majken løfter poten og dutter forsigtigt på ruden. Lyskransens fem små lys glimter ved siden af dem i vinduesglasset.

Lova synger for Majken

Lova skal gå forrest i luciaoptoget derhjemme, men hendes sang bliver kun til en hvisken. Da Majken løber væk med lyskransen, finder Lova en sang, som kan følge hende fra soveværelset til det frostklare vindue.